

ОФІЦІОЗ

Інформаційний бюлетень
"За медичні права"
№ 5(168) травень 2016 р.

Новини законодавства

Про нові розміри посадових окладів

13.04.2016 набрала чинності постанова «Про підвищення оплати праці працівників установ, закладів та організацій окремих галузей бюджетної сфери та внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України» від 06.04.2016 № 288 (далі – Постанова № 288)

Постановою № 288 унесено зміни до постанов КМУ:

- «Про оплату праці працівників на основі Єдиної тарифної сітки розрядів і коефіцієнтів з оплати праці працівників установ, закладів та організацій окремих галузей бюджетної сфери» від 30.08.2002 № 1298 (далі – Постанова № 1298) – в частині розміру посадового окладу (тарифної ставки) працівника 1 -го тарифного розряду;

- «Питання оплати праці працівників установ, закладів та організацій бюджетної сфери» від 25.10.2008 № 939 (далі – Постанова № 939) та «Про упорядкування структури заробітної плати, особливості проведення індексації та внесення змін до деяких нормативно-правових актів» від 09.12.2015 № 1013 (далі – Постанова № 1013) – в частині підвищення на 10% розміру посадових окладів.

Розглянемо новації, введені Постановою № 288, докладніше.

Посадовий оклад працівника 1-го тарифного розряду

Із 01.05.2016 розмір мінімальної заробітної плати становитиме 1450 грн., тобто порівняно з теперішнім розміром Уряд підвищив мінімальну заробітну плату на 5,2%.

Постанова № 288 передбачає підвищення розміру посадового окладу (тарифної ставки) працівника 1-го тарифного розряду до 1185 грн. (абз. 2 п. 1 прим. 1 до додатка 1 Постанови № 1298). Саме з цього розміру посадового окладу з перших днів травня визначатимуть розміри посадових окладів працівників установ, закладів, організацій (далі – установ) окремих галузей бюджетної сфери.

Підпунктом першим пункту 1 Постанови № 288 визначено розміри посадових окладів (див. табл.) для працівників 1-25-го тарифних розрядів за Єдиною тарифною сіткою розрядів і коефіцієнтів з оплати праці працівників установ, закладів та організацій окремих галузей бюджетної сфери (ЄТС).

Розміри посадових окладів працівникам 1-4-го тарифних розрядів за ЄТС встановлює Уряд, а працівникам 5-25-го тарифних розрядів за ЄТС – розраховують на основі розміру посадового окладу (тарифної ставки) працівника 1-го тарифного розряду.

Слід зауважити, що із 01.05.2016 працівникам 5-25-х тарифних розрядів за ЄТС розміри посадових окладів підвищують у середньому на 6,4-6,5%, працівникам 4-го тарифного розряду – на 9,1%, а працівникам 1-3-х тарифних розрядів – на 10%.

Пояснюється це тим, що у грудні 2015 року останнім відповідно до Постанови № 1013 не підвищували розмірів посадових окладів.

Утім, розміри посадових окладів знову ж таки підвищують у межах видатків на оплату праці, передбачених Законом України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» від 25.12.2015 № 928-VIII. Для установ, які фінансуються з місцевих бюджетів, джерела підвищення розміру посадових окладів (тобто у межах видатків на оплату праці чи за рахунок додаткових асигнувань) визначає відповідна територіальна громада (рада) своїм рішенням.

Працівникам 1-3-го тарифних розрядів за ЄТС розміри посадових окладів підвищують у межах видатків на оплату праці, у т. ч. за рахунок виплат, пов'язаних з індексацією, надбавок, доплат, премій (пп. 2 п. 1 Постанови № 288). Тож установи таким працівникам мають «обнулити» індексацію в разі, якщо цього не було зроблено у грудні 2015 року.

Відповідно до пункту 3 Постанови № 288 керівники установ мають забезпечити встановлення у штатному розписі з 01.05.2016 нових розмірів посадових окладів (тарифних ставок, ставок заробітної плати) усім без винятку працівникам.

Водночас розміри посадових окладів працівників окремих установ змінюються пропорційно підвищенню посадового окладу (тарифної ставки) працівника 1 -го тарифного розряду.

Розмір підвищення посадових окладів

Тарифний розряд ЄТС	Посадовий оклад, грн.		Абсолютне відхилення, грн.
	з 01.12.2015	з 01.05.2016	
1	1378	1516	138
2	1383	1521	138
3	1393	1532	139
4	1414	1543	129
5	1514	1612	98
6	1614	1718	104
7	1714	1825	111
8	1825	1943	118
9	1925	2050	125
10	2026	2157	131
11	2193	2334	141
12	2360	2512	152
13	2527	2690	163
14	2693	2868	175
15	2872	3057	185
16	3105	3306	201
17	3339	3555	216

18	3573	3804	231
19	3806	4053	247
20	4051	4313	262
21	4285	4562	277
22	4519	4811	292
23	4753	5060	307
24	4853	5167	314
25	5020	5344	324

Автономія у вирішенні кадрових питань

Керівники закладів охорони здоров'я та головні розпорядники коштів отримали більше автономії в питанні формування та затвердження штатних розписів цих закладів, виходячи з виконуваних функцій, обсягу наданої медичної допомоги і фактичного навантаження на фахівців.

Наказом МОЗ України від 11 травня 2016 року № 427 «Про внесення змін до наказу Міністерства охорони здоров'я України від 23 лютого 2000 року № 33» затверджені примірні штатні нормативи закладів охорони здоров'я.

Звертаємо увагу, що ці примірні штатні нормативи носять рекомендаційний характер.

Віднині штатний розпис закладу охорони здоров'я формується в залежності від обсягу медичної допомоги, що надається такою установою; визначається керівником такого закладу і затверджується головним розпорядником бюджетних коштів.

Керівники закладів охорони здоров'я у разі виробничої необхідності мають право в межах фонду оплати праці змінювати штати окремих структурних підрозділів або вводити посади, не передбачені штатними нормативами для даного закладу.

Але існують певні обмеження: не допускається введення посад, не передбачених Національним класифікатором професій України, діючими номенклатурами лікарських посад та посад молодших спеціалістів з медичною освітою.

Прес-служба МОЗ України

Нові Ліцензійні умови з медичної практики

22 квітня 2016 року набрали чинності нові Ліцензійні умови провадження господарської діяльності з медичної практики, затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 2 березня 2016 р. № 285 (надалі – Ліцензійні умови). Прийняті вони на виконання вимог Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» від 02.03.2015 № 222-VIII, який передбачив, що ліцензійні умови та зміни до них розробляються органом ліцензування (МОЗ України) та затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Попередні ліцензійні умови провадження господарської діяльності з медичної практики, нагадаємо, були затверджені наказом МОЗ України від 02.02.2011р. № 49 (в редакції наказу №981 30.11.2012р.).

Ліцензійні умови розроблялися міністерством на основі попередніх, а тому в цілому вони повторюють існуючі до цього вимоги.

Суттєві зміни передбачені лише для фізичних осіб-підприємців. Зокрема, нові Ліцензійні умови надають можливість відкривати медичну практику фізичним особам - підприємцям,

що не мають медичної освіти, але наймати на роботу тих, хто її має. Вилучена норма щодо обов'язкової наявності у ФОП вищої кваліфікаційної категорії за відповідною спеціальністю, що надає йому право створювати робочі місця та наймати лікарів за заявленою спеціальністю. Тобто фізична особа - підприємець має право приймати на роботу лікарів відповідно до заявленої у ліцензії спеціальності, а молодших спеціалістів з медичною освітою - залежно від профілю (спеціальності) за умови, що їх кваліфікаційний рівень відповідає єдиним кадровим вимогам, затвердженим МОЗ. Фізичні особи - підприємці з числа молодших спеціалістів з медичною освітою мають право проводити медичну практику самостійно або під керівництвом лікаря.

Положення Ліцензійних умов, на які слід звернути увагу

Медична практика провадиться:

– за лікарськими спеціальностями та спеціальностями молодших спеціалістів з медичною освітою, перелік яких затверджений МОЗ;

– за видами медичної допомоги (екстрена, первинна, вторинна (спеціалізована), третинна (високоспеціалізована), паліативна, медична реабілітація);

– за місцем (місцями) її провадження, яке (які) зазначені у заяві про отримання ліцензії та в документах, що додавалися до неї (з урахуванням внесених до них змін, поданих ліцензіатом органу ліцензування).

За місцем проживання пацієнта може надаватися:

– первинна медична допомога;

– вторинна (спеціалізована) медична допомога, яка може надаватися в амбулаторних умовах;

– невідкладна та екстрена медична допомога;

– паліативна допомога, зокрема психологічна допомога;

– допомога у проходженні медичної реабілітації;

– виїзна (мобільна) консультативно-діагностична допомога.

У медичній практиці ліцензіат застосовує тільки ті методи профілактики, діагностики, лікування, реабілітації, лікарські засоби, медичні вироби, вироби медичного призначення та дезінфекційні засоби, що не заборонені до застосування МОЗ.

Суб'єкт господарювання, який є закладом охорони здоров'я:

– повинен мати затверджені в установленому законодавством порядку локальні протоколи (маршрути пацієнтів) згідно з клінічними протоколами та стандартами медичної допомоги (медичними стандартами), затвердженими МОЗ, або діяти на підставі уніфікованих клінічних протоколів, затверджених МОЗ;

– повинен пройти акредитацію закладу охорони здоров'я;

– найменування закладу охорони здоров'я повинно відповідати найменуванню у переліку закладів, затвердженому МОЗ та/або іншим центральним органом виконавчої влади;

– повідомляти органу ліцензування про всі зміни даних, які були зазначені в документах, що додавалися до заяви про отримання ліцензії. Повідомлення про зміни даних надсилається у будь-який зручний для ліцензіата спосіб (нарочно, поштовим відправленням або в електронному вигляді) у місячний строк з дня настання таких змін. У повідомленні зазначаються тільки ті відомості, які змінилися;

– вести обліково-звітні статистичні форми у сфері охорони здоров'я відповідно до заявлених спеціальностей та подавати статистичні звіти в установлені строки до органів державної статистики відповідно до статей 13 та 18 Закону України «Про державну статистику»;

– здійснювати контроль якості надання медичної допомоги;

– дотримуватися вимог до ведення форм первинної облікової документації, що затверджені МОЗ;

– надавати медичну допомогу та медичні послуги відповідно до локальних протоколів або на підставі уніфікованих клінічних протоколів, затверджених наказами МОЗ;

– забезпечувати атестацію/акредитацію клініко-діагностичні лабораторії (біохімічні, імунологічні, вірусологічні, мікробіологічні, медико-генетичні, патогістологічні та інші), зовнішній та внутрішній контроль якості досліджень і вимірювань.

Забезпечення медичною допомогою працівників підприємств, установ, організацій, вихованців (учнів, студентів) загальноосвітніх, професійно-технічних і вищих навчальних закладів, здійснення передрейсових та післярейсових оглядів водіїв здійснюється шляхом:

– укладення такими підприємствами, установами, організаціями та закладами договору з амбулаторно-поліклінічним закладом, що має ліцензію, згідно з яким відповідні послуги надаватимуться відокремленим структурним підрозділом амбулаторно-поліклінічного закладу;

– або відкриття на таких підприємствах, в установах, організаціях та закладах медичних кабінетів фізичними особами – підприємцями, які провадять медичну практику на підставі ліцензії;

– або отримання такими підприємствами, установами, організаціями та закладами ліцензії та відкриття на підставі їх розпорядчого документа медичного кабінету без утворення закладу охорони здоров'я, що діятиме відповідно до положення про такий кабінет.

Суб'єкт господарювання щодо кожного місця провадження медичної практики повинен мати відповідний документ, який підтверджує право користування цим приміщенням (право власності, оренди або інше право користування). Приміщення повинні відповідати встановленим санітарним нормам. Зміна функціонального призначення приміщень, перепланування, розширення площ, які використовуються у лікувально-діагностичному процесі, розширення переліку лікарських спеціальностей і спеціальностей молодших спеціалістів з медичною освітою мають бути підтверджені актом санітарно-епідеміологічного обстеження об'єкта, виданим уповноваженим на це органом (установою), у частині, в якій відбулися зазначені зміни.

Суб'єкт господарювання повинен мати в наявності медичне обладнання, витратні матеріали та вироби медичного призначення, дозволені до використання в Україні і необхідні для виконання обсягу медичної допомоги, передбаченої уніфікованими клінічними протоколами, затвердженими МОЗ, за переліком спеціальностей, за якими провадиться медична практика.

Допускається використання суб'єктом господарювання для надання медичної допомоги на підставі укладених договорів приладів, обладнання, оснащення інших суб'єктів господарювання, які провадять медичну практику.

Не зазнали змін вимоги до кваліфікації працівників. Медичні та немедичні працівники повинні відповідати освітнім і кадровим вимогам, що затверджені МОЗ та зазначені у цих Ліцензійних умовах.

Як і раніше, лікарі, які не працюють більше трьох років за конкретною лікарською спеціальністю, допускаються до провадження медичної практики за цією спеціальністю після проходження стажування згідно з порядком, встановленим МОЗ.

Суб'єкт господарювання забезпечує наявність щонайменше одного медичного працівника, зокрема з числа працюючих за сумісництвом, за кожною заявленою лікарською спеціальністю, спеціальністю молодших спеціалістів з медичною освітою та немедичних працівників, які працюють у системі охорони здоров'я.

Кількість посад медичних і немедичних працівників визначається керівником закладу охорони здоров'я та фізичною

особою – підприємцем залежно від обсягу, нормативів надання медичної допомоги відповідного рівня та заявлених спеціальностей.

Не допускається введення посад, не передбачених у переліку лікарських посад, посад молодших спеціалістів з медичною освітою та номенклатурі спеціальностей професіоналів із вищою немедичною освітою, які працюють у системі охорони здоров'я.

Суб'єкт господарювання, який вперше утворює заклад охорони здоров'я, та фізична особа - підприємець у строк не пізніше ніж один місяць з моменту отримання повідомлення від органу ліцензування про прийняття рішення про видачу йому ліцензії укладає трудовий договір з медичними працівниками, які були заявлені в документах, що додавалися до заяви про отримання ліцензії, на зазначені ним посади.

У разі неможливості укласти трудові договори з медичними працівниками, які були заявлені в документах, що додавалися до заяви про отримання ліцензії, на зазначені ним посади ліцензіат повідомляє про це органу ліцензування у встановленому порядку.

Медичні вироби та вироби медичного призначення повинні застосовуватися ліцензіатом лише:

– у пристосованих приміщеннях, вимоги до яких визначені в інструкціях із застосування (паспорті) чи технічній документації;

– за функціональним призначенням та відповідно до вимог, визначених виробником в інструкції із застосування (паспорті) або технічній документації.

Як і раніше для отримання ліцензії з медичної практики необхідно подавати відомості про стан матеріально-технічної бази суб'єкта господарювання, наявність персоналу із зазначенням його освітнього і кваліфікаційного рівня. Проте тепер необхідно подавати лише один документ, що вміщує усю потрібну інформацію про заклад охорони здоров'я, замість попередніх трьох відомостей, які були передбачені наказом МОЗ України №49 від 02.02.2011р.

Виплата держсоцдопомоги – у підвищених розмірах

Законом України „Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам” визначено право на матеріальне забезпечення за рахунок коштів Державного бюджету України та соціальний захист інвалідів з дитинства та дітей-інвалідів шляхом встановлення державної соціальної допомоги у відсотках від прожиткового мінімуму.

Інвалідам з дитинства, які мають одночасно право на державну соціальну допомогу відповідно до вищевказаного Закону, на пенсію та на державну соціальну допомогу згідно із Законом України „Про державну соціальну допомогу особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам”, призначається за вибором інвалідів з дитинства один із видів допомоги або пенсія. При цьому, якщо інвалід з дитинства або дитина-інвалід має право на пенсію у зв'язку з втратою годувальника і державну соціальну допомогу відповідно до цього Закону, ці виплати призначаються одночасно.

Державна соціальна допомога інвалідам з дитинства згідно із Законом України „Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам” призначається на весь час інвалідності, встановленої органами медико-соціальної експертизи. Державна соціальна допомога призначається і виплачується у повному розмірі органами соціального захисту населення з дня звернення за її призначенням.

Державна соціальна допомога інвалідам з дитинства і групи

підгрупи А та Б призначається у розмірі 100 відсотків прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність. Надбавка на догляд за інвалідом з дитинства I групи підгрупи А встановлюється в розмірі 75 відсотків прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, за інвалідом з дитинства I групи підгрупи Б або без встановленої підгрупи – в розмірі 50 відсотків прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність.

У разі якщо щомісячний розмір державної соціальної допомоги з надбавкою на догляд інвалідам з дитинства підгрупи А I групи не досягає розміру державної соціальної допомоги з надбавкою на догляд, що виплачується на дітей-інвалідів підгрупи А віком від 6 до 18 років, здійснюється щомісячна доплата у сумі, що не вистачає до зазначеного розміру.

Для інвалідів з дитинства II та III груп розмір цієї допомоги становить 80 і 60 відсотків прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність.

Одиноким інвалідам з дитинства II та III групи, які на підставі висновку лікарсько-консультативної комісії лікувально-профілактичного закладу потребують постійного стороннього догляду, передбачено надбавку на догляд за ними до державної соціальної допомоги в розмірі 15 відсотків прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність.

Державна соціальна допомога на дітей-інвалідів віком до 18 років призначається у розмірі 70 відсотків прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність. Розмір державної соціальної допомоги, призначеної на дітей-інвалідів, захворювання яких пов'язане з Чорнобильською катастрофою збільшується, на 50 відсотків. Крім того, до державної соціальної допомоги дітям-інвалідам може бути призначена надбавка на догляд.

Надбавка на догляд за дитиною-інвалідом підгрупи А віком до 6 та від 6 до 18 років становить 100 відсотків прожиткового мінімуму для дітей відповідного віку, за дитиною-інвалідом віком до 6 та від 6 до 18 років становить 50 відсотків прожиткового мінімуму для дітей відповідного віку і призначається одному з батьків, усиновителів, опікуну, піклувальнику, які не працюють, не навчаються (крім заочної форми навчання), не проходять службу, не займають виборну посаду, перебувають у відпустці по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку, у відпустці у зв'язку з вагітністю та пологами, у відпустці без збереження заробітної плати, у разі якщо дитина-інвалід потребує домашнього догляду, і вони фактично здійснюють догляд за дитиною-інвалідом. Одинокій матері (одинокому батьку) надбавка на догляд за дитиною-інвалідом призначається незалежно від факту роботи, навчання, служби.

У 2016 році розміри державної соціальної допомоги інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам виходять із прожиткових мінімумів для осіб, які втратили працездатність та дітей відповідного віку, як передбачено статтею 7 Закону України „Про Державний бюджет України на 2016 рік” (зі змінами).

Так, розмір державної соціальної допомоги (з урахуванням норм постанови Кабінету Міністрів України від 26.03.08 № 265 „Деякі питання пенсійного забезпечення громадян” (зі змінами) з 01.05.16 становить:

- для інвалідів з дитинства I групи підгрупи А – 2 322,0 грн.;
- для інвалідів з дитинства I групи підгрупи Б – 1 695,0 грн.;
- для інвалідів з дитинства II групи – 1 130,0 грн.;
- для інвалідів з дитинства III групи – 1 130,0 грн.;
- для інвалідів з дитинства II груп з надбавкою на догляд – 1 130,0 грн.;
- для інвалідів з дитинства III груп з надбавкою на догляд – 1 130,0 грн.;
- для дітей-інвалідів (без надбавки на догляд) – 1 130,0 грн.;
- для дітей-інвалідів підгрупи А до 6 років з надбавкою на догляд – 2 019,0 грн.;

для дітей-інвалідів до 6 років з надбавкою на догляд – 1 405,0 грн.;

для дітей-інвалідів підгрупи А від 6 до 18 років з надбавкою на догляд – 2 322,0 грн.;

для дітей-інвалідів від 6 до 18 років з надбавкою на догляд – 1 556,5 грн.;

для дітей-інвалідів, захворювання яких пов'язане з Чорнобильською катастрофою від 0 до 18 років – 1 186,5 гривень.

для дітей-інвалідів підгрупи А, захворювання яких пов'язане з Чорнобильською катастрофою до 6 років з надбавкою на догляд – 2 414,5 гривень.

для дітей-інвалідів, захворювання яких пов'язане з Чорнобильською катастрофою до 6 років з надбавкою на догляд – 1 800,5 гривень.

для дітей-інвалідів підгрупи А, захворювання яких пов'язане з Чорнобильською катастрофою від 6 до 18 років з надбавкою на догляд – 2 717,5 гривень.

для дітей-інвалідів, захворювання яких пов'язане з Чорнобильською катастрофою від 6 до 18 років з надбавкою на догляд – 1 952,0 гривень.

На даний час на обліку в органах соціального захисту населення перебуває близько 395,7 тис. інвалідів з дитинства та дітей-інвалідів. Питання своєчасності виплат цієї державної соціальної допомоги знаходиться на постійному контролі Мінсоцполітики.

Соціальний захист ветеранів війни та членів їх сімей

Кабінет Міністрів України ухвалив Постанову „Про внесення змін до Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту” щодо виплати одноразової грошової допомоги волонтерам, добровольцям, які захищають незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України, та членам сімей загиблих”.

Постановою затверджено Порядок призначення і виплати одноразової грошової допомоги у разі загибелі (смерті) або інвалідності деяким категоріям осіб відповідно до Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту” та покладено прийняття рішення щодо призначення одноразової грошової допомоги на міжвідомчу комісію з питань розгляду матеріалів про визнання учасниками бойових дій та виплати одноразової грошової допомоги в разі загибелі (смерті) або інвалідності волонтера і деяких категорій осіб, відповідно до Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту”, утворену Державною службою України у справах ветеранів війни та учасників антитерористичної операції.

Постановою вносяться зміни до:

положення про Державну службу України у справах ветеранів війни та учасників антитерористичної операції, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 10.09.2014 № 416;

порядку надання статусу учасника бойових дій особам, які захищали незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України і брали безпосередню участь в антитерористичній операції, забезпеченні її проведення, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 20.08.2014 № 413;

порядку надання статусу особи, на яку поширюється чинність Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту”, деяким категоріям осіб, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23.09.2015 № 740.

Реалізацію положень акту планується здійснювати за рахунок коштів резервного фонду Державного бюджету України.